

Cabana de sub stele

Daniel Vișan-Dimitriu

M-ai așteptat, pe drumul tău spre munte,
privind spre orizontul nesfârșit,
iar gândul tău a construit o punte
pe care, înspre tine, am venit.

Stăteai ca o zeiță, nemișcată,
iar ochii tăi, în Soare, scânteiau
cu strălucirea razei reflectată
de roua de pe flori, și-mi surâdeau.

Erai acolo singură, divină,
iar eu m-apropiam, îndrăgostit,
dorindu-te, dorindu-mi o regină
în lumea ce, în minte, am clădit.

Ne-am sărutat și am plecat, de mână,
pe drumul nostru sinuos, alpin,
ce străbătea pădurea cea bătrână
și ne-ndrepta spre-un neștiut destin.

Curând, cabana de priviri ascunsă
a apărut când stelele, clipind,
s-au arătat din lumea nepătrunsă
a sufletelor ce trăiesc iubind.

Iubirea noastră le-a simțit privirea,
să ne grăbim puțin, ne-a îndemnat,
iar tot ce a urmat e amintirea
a tot ce, niciodată, n-am uitat.